

litse karjas käies saggedaoste emma Piibli rama-
tu kaja wëtnud, ja seddo siis mõnda fest räki-
nud, kuidas Ünnisteggia neid ikka aitnud, kes
murre, wallo ehet häddaga koeratud temma jure
tulnud. Emma olli silma vega kostnud: „Jah
kui temma agga veel ellaks ja nenda meie ligi
olleks, et minna temma jure weiksin sada, minna
tabhaksin wist ni kana kissendada, kuni temma
mind aitaks! Agga se on nüüd keik ilmaasjata!”

Veikese Jürri südda jäi fest wägga raskeks,
et Ünnisteggia mitte ennam ei piddand ellama
egga kuulma kui temma pole kissendatakse. Tem-
ma otjis ja otjis emmas Piiblis, mis rõmuotus
küll ta emmas weiks ella, ja kas uel mitte abbi-
meest ei olleks? Temma luages Mattheuse Ehu-
wangeliumi fest sannast sadik, kus Jö sand üt-
leb: „Minnuse en antud keik melevald taevas
ja ma peal.” Ja: „Vata minna ollen teie ju-
res igga pääw mailma otjani.”

Sure rõmega ruttas ta emma emma jure ja
näitas temmale sedda kohta, ja waese naejele, kes
ni sures waimopimedused olli, paistis om-
meti neist sannadeest otse kui lapse põlve koidust
üks walguš waesta, mis temma hinge jahhutas; temma meles ärkas se mötte, et emmeti wahhest
Ünnisteggia nisameti kui armas Jummal tänt-

nagi meid kuseb ja näab; ja temma ei teadnud
isegi mis pärast, — agga ta mõtles wähhemä
hirmoga Ünnisteggia, kui töösiise Jummala peale,
kes tännini temma melest kui walli fehtemöistja
olnud; koeratud ja waevatud töi ta emma
häddha temma jure, ja se öhkaminne: „Oh Je-
sus, aita mind!” olli ka siis veel temma kele
peal kui ta hing siit ilmast lahkuma hakas.
Rahholikkult ja rõmu nälj heitis temma hinge,
ja se jäi temma ühheteistkünnie aastase waese
lapse mele armsaks mälestusseks.

Agga nüüd wast hakas häddha täieminne
peale. Waaakenne piddi sama ärramüdud, ja po-
jike waldas kerjamas käima. Wannaeidekest ei
sündind küll mitte hepis emma peatvarjust wälja
lükata; agga ta teadis küll, mis pölli temmale
tulleks kui temma wöeraatega ommia toa murga
ja toido pärast piddi waidlema. Ta mittis peas-
age emma silmad peast ärra, keigeeniamiste
lapse pärast, fedda ta wägga arnaetas, nenda
et Jürri wimaks ütles:

„Wannaeit, minna team mis ma teen; küll Ün-
nisteggiä aitab mind, kui ma rikka pariveissanda
jure läbhän ja tedda pallin, et temma meid üh-
tekofko paigale jättab! Minna tabhan temmale
bölda, et kui ma sureks kašivau, siis ma tabhan